

Reisverslag met Michael Kamphuis naar Rome in juni 2023

Op 5 juni 2023 vertrekken Michael Kamphuis en ik om 5.30 uur met een losse trekker uit Barneveld. Michael had de afgelopen zaterdag de trekker van buiten blinkend laten poetsen, met dat hij de binnenkant zelf weer als nieuw gepoetst had. Wat een fanatisme. We moeten in Ommeren zijn geladen trailer ophalen, om die in Zeewolde te gaan lossen. In ons land zijn er best wel eens omleidingen en daardoor zijn we nu om 8.30 uur in Zeewolde. De opmerking kwam spoedig: je moet niet hier lossen, maar in Andelst. Sapperdeflap, dus weer een gedeelte NL doorrijden met de 1 ½ jaar nieuwe MAN

18.510 van Jan Kamphuis, die weer opnieuw gestart is met een bescheiden Transportbedrijf. Vandaar dat ik weer graag een Kamphuis rit wilde gaan maken, met dat ik in 1978 mijn eerste ritten bij zijn vader Paul Kamphuis maakte. In Andelst gaat de vracht snoepjes er vlot uit, met dat wij als chauffeurs (ik had een nuluren-contract = verzekerd en daardoor ook de tweede bestuurderskaart/chauffeur kon gebruiken = formeel correct) daar keurig van de wc met koffieautomaat gebruik konden maken. Na afloop konden we probleemloos wat snoepgoed meenemen, maar wij beiden houden meer van

“pittig”. Toch een goed voorbeeld van hoe alles wel kan bij “ontvangers”. Opvallend is dat Michael alle losse stangen en balken vast zet. Kan veel schade voorkomen en later zal blijken hoe hij met zijn stangen, balken en schot de lading: het vriesgoed/vers goed en het droge materiaal goed kan zekeren en scheiden. Alles gewoon goed doordacht. We gaan na Andelst naar de Firma

Deij in Geldermalsen, waar Kamphuis een samenwerking mee heeft. Daar zullen we in plaats van 2, maar 3 partijtjes opladen die achter gebleven zijn en nog gelost moeten worden op deze maandag in Dordrecht, Zevenbergen en Moerdijk. Bij Deij

kunnen we alles even aanvullen: Ad Blue, water in de jerrycan en de ruitensproeiervloeistof. Hier zie ik wel dat MAN een heel praktisch uitschuifbaar “vulgootje” heeft gemaakt. Vlot geladen gaan we op weg om te lossen op de adressen met dan als doel: volle bak laden in Dinteloord voor Rome. Daar arriveren we om 15.15 bij MC.LO waar we op 2 plekken moeten laden: vriesgoed kant – 22 met vers + 4 en dan de droge kant. Hier gaat alles vrij gedisciplineerd op een schitterend groot bedrijf, maar dat heeft ook weer zijn bureaucratische

kanten. Michael heeft door zijn sympathieke verschijning best wel voordelen in zijn leven behaald, met nu ook weer. We rijden dan niet ontevreden om 17.45 uur bij de klant met juiste documenten vandaan. Met dan

nog ongeveer 1580 Km te gaan. Via een tip van Driss, oud Kamphuis chauffeur, rijden we eerst naar Meet & Eat, Stabroek, net voor Antwerpen om wat pittigs te gaan eten. Heerlijk en in de tussentijd is het file leed opgelost op de ring van

Antwerpen. Hoe mooi kunnen zaken samen gaan. Via Brussel gaan we naar Habay

om te tanken voor de MAN en koelmotor. Michael wil dat graag voor de ochtend, want dan staat er niemand voor je “poten”. Tanken kost nu éénmaal tijd. Door de dubbele man gaat alles uitstekend in onze diensttijd van 2 man en is dus ideaal. We besluiten de combinatie op de parking van het restaurant te zetten. Maar wat een geluid maakt zo’n koeler voor de chauffeur zelf na een dag hard werken, maar ook zeker voor zijn omgeving. Onwillekeurig denk ik dat zo’n FRC oplegger toch makkelijk zijn temperatuur 10 uur zonder koeler vast moet kunnen houden. Maar goed, we maken een goeie nachtrust met dat het bovenste bed uitstekend ligt. Wel even tactisch nadenken van hoe je uit bed komt, omdat er nu geen trapje is. Kunstje onder controle en zo weer wetenschap voor de volgende nachten. Leuk detail ook als je in het donker je deur open doet. We gaan dan ook uitgerust naar het restaurant, wat om 7 uur open gaat en eten daar een heerlijk ontbijtje met dat we daar ook prima naar

de wc kunnen. Na 9 uur rusten op de klok, gaan we weer op weg naar Luxemburg om dan Frankrijk binnen te rijden. Maar door een enorme “baustelle” heeft

Michael ervaren dat via Longwy de N81 vrij gemakkelijk zonder oponthoud naar Metz Frankrijk te rijden is. En zo via de Franse kant tot aan Mulhouse te rijden, om daar Duitsland in te rijden richting Zwitserland en via Basel door Zwitserland naar Como, Milaan en zo naar Rome. Dat gaat goed tot net voor de CH grens waar een joekel file staat voor Truckers die in CH moeten lossen. Wij “kachelen” er mooi

langs heen
vanwege het
feit dat wij
Transit zijn.
Het spoor
Transit is
leeg, Transit
document
tonen en
weer door
met een
forse groep
wachtende
"jongens"

achter ons. Wel een aangenaam gevoel! Dan op weg in CH en ja hoor de borden

voor de meest beroemde/beruchte plek voor Truckers staat open. Alle Trucks moeten over Erstfeld om gecontroleerd te worden op alle fronten. Hier wordt letterlijk de CH kluis gevuld door de overtredingen, gebreken, hoogteverschillen etc.. Het is er rustig

en via de verkeerslichten komen we bij de eerste post. Daar wordt ons voertuig direct "gestekkerd" voor algehele uitlezing en alles is OK. En zo verlaten we rustig het met verkeerslichten geregelde en

gigantische grote terrein weer. Gelukt en door naar de Gotthard. We zijn niet alleen en er is een incident gebeurd op de ene rijbaan, dus slechts 2 rij - stroken = tegemoet komend verkeer, in de tunnel. Geduldig staan we 1 ½ uur te wachten met dat we daarna via "golven verkeer" de tunnel in kunnen en

zo de 17 Km lange tunnel kunnen doorrijden. We stoppen daarna bij de Rasthof waar we even prima kunnen douchen met een bak koffie.

Dan door het prachtige land CH en via de Transit route op "Chiasso", een loopbriefje en weer door richting Milaan het land Italië in. Waar we gaan stoppen

op een mooi stukje van een klein industrieterrein in een klein dorpje. En op loopafstand kunnen we een verrukkelijk restaurant bezoeken voor een heerlijke

maaltijd. Zelf bestel ik er één en Michael wel 3. Niet te filmen hoe die gozer zijn

lintwormen voedt. Na afloop lopen we terug naar de MAN met de nog steeds draaiende koelmotor, waar we een prima nachtrust pakken, want we weten dat we de

volgende dag

Rome niet voor 12 uur konden lossen. Dus

de de

de "VVV langs de

Tyrreense Rome. Doel

zwemmen

halverwege bij een restaurant

met camping direct

aan het water. Dat ging prima,

want we hadden natuurlijk de tijd. Heerlijk, maar wat een slechte weg is die kustweg en enorm smal door

aan beide kanten van de rijbaan een hoge vangrails te hebben. Zelf reed ik een mooi stuk

met de lucht geveerde cabine, vooras met elektronische ondersteuning van de MAN, maar

door mijn mindere ervaring op deze wagen, vond ik de MAN te licht sturen en was eigenlijk (te) gevoelig

voor mij in deze geul, waar ik rechts geen enkele ruimte had

woensdag gaan we met Kamphuis" via de SS 1 westkust aan de zee via Pisa, Grosseto naar is gaan

en waar het maximaal 70 Km/h is. Maar in Italië hebben ze maling aan alles. Dus zo nu en dan kwam zo'n machtige combinatie je voorbij blazen, met dat er letterlijk voor beiden verschrikkelijk weinig ruimte was. Het risico van schade was in mijn ogen fors hoog en ik zal niet gauw meer kiezen voor deze route. Maar al doende leert men en de MAN rijdt met zijn hulpmiddelen fantastisch. In de avond komen we in een plaatsje voor Rome op een in mijn ogen ADR tankwagens parking, want de meesten waren allemaal

beladen met ADR. Wij pasten er prima bij, met dat er nog 2 NL chauffeurs stonden en daar hebben we een hele gezellige avond met eten en drinken mee gehad. Afrekenen met 4 man en 3 gangen menu + drinken = € 75,00. Dat kun je niet duur noemen. De volgende morgen na onze eigen koffie met broodjes/kaas rijden we naar het vliegveld van Rome. We zijn er om 7.30 uur, maar mogen pas om 8 uur door het hek, achteruit er naar toe, om te gaan

lossen. Alleen daar moet de douane weer toestemming voorgeven. Met geduld, je

dingen goed doen, netjes uitvegen na afloop van de lossing, rijden we om 11 uur weer het terrein af. Kost even tijd. Dan door het Abuzen gebied van de Apennijnen van de west- naar de oostkust van Italië om vlakbij Pescara weer snoepjes te gaan laden. Een prachtig gebied met schitterende vergezichten, prima

P en ter
plaats
lekkere
koffie
met
broodjes.
Op
locatie
kunnen
we
vlot
laden
en
om
15.30
uur
rijden
we
met
de
papier
het
terrein
weer
af.
We
rijden
nu
langs
de
oostkust

aan de Adriatische zee. Weer prachtige vergezichten. We besluiten om “door te trekken” voorbij Milaan, om bij de Expediteur te gaan slapen. Zo met z’n tweeën ging dat heel gemakkelijk met dat we om en om ook uit de “ping” onze warme maaltijden op te eten. Moest wel, want ik verrekte van de “honger”. Prima slaappleaats mooi achteraf en geen koelmotor. De volgende morgen lopend naar

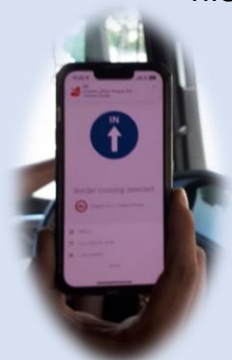

de
Expediteur
met een
gezellig en
lekker
Barretje

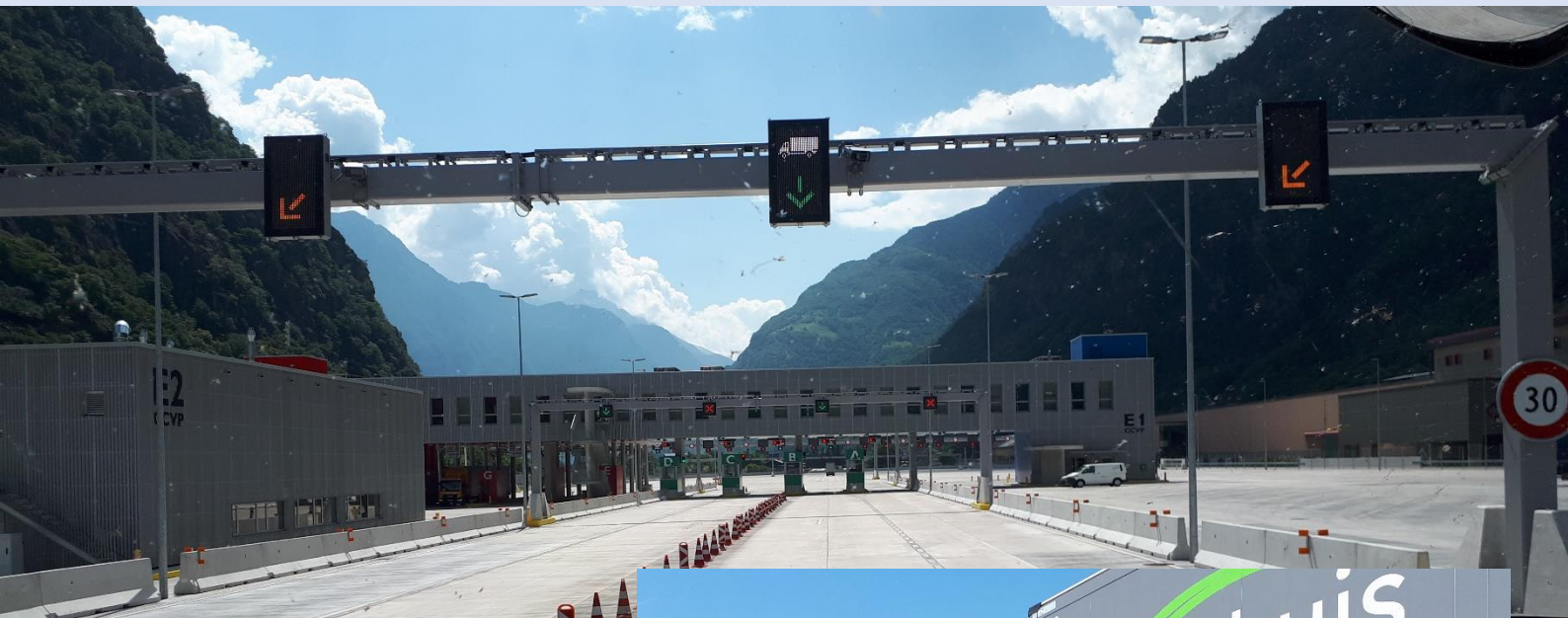
ernaast. Wat wil een mens nog meer.
Op de terugweg bij onze MAN zie ik een
ADR dieseltanker
wel heel speciaal
zijn eigen
brandstoftank
bijvullen. De
chauffeur doet
even zijn vinger
voor zijn lippen,
maar dat hoef je
mij duidelijk te
maken van wat
hier gebeurd.

Michael
heeft

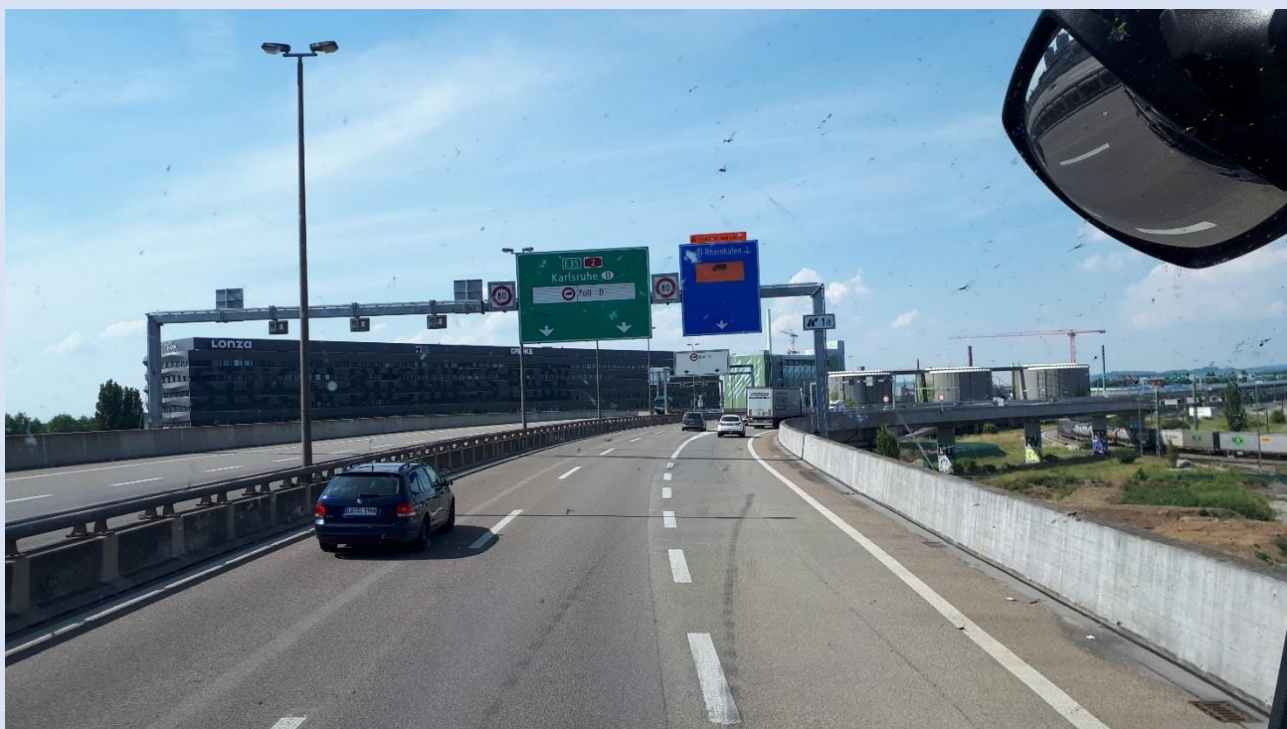

ondertussen een foto
gemaakt van het T2
document. Blijkbaar en
dat gaat ook zo op de grens
via een speciale APP ziet de
douane en alles is OK, 2 X even
stoppen en we rijden alweer door
CH heen. Via de speciale Truck controle

post Giornico, een joekel opstelplaats, geen problemen en weer 1 ½ uur extra bij de Gothard komen we om 12 uur aan bij de BP van Luzern. Daar douchen we even. Ik zelf in de dames douche met sleutel, maar dat gaat best en is netjes en dan nog wat lekkers eten.

Geen vragen stellen over de prijs, want dit is CH. We kachelen mooi door, vlot

langs de grens CH met D. We zullen warm eten in Ettenheim met René (bekende) die al op ons zit te wachten. Hij blijft staan en wij gaan door en via Strasbourgh weer Frankrijk in en dan probleemloos door Luxemburg vanwege het late tijdstip naar Habay waar we weer alles zullen aftanken. Om 23.30 uur

alleen maar rust. De volgende morgen, zaterdag, een heerlijk ontbijtje en dan via de Ardennen, Luik, Maastricht naar Geldermalsen waar we in de middag bij de

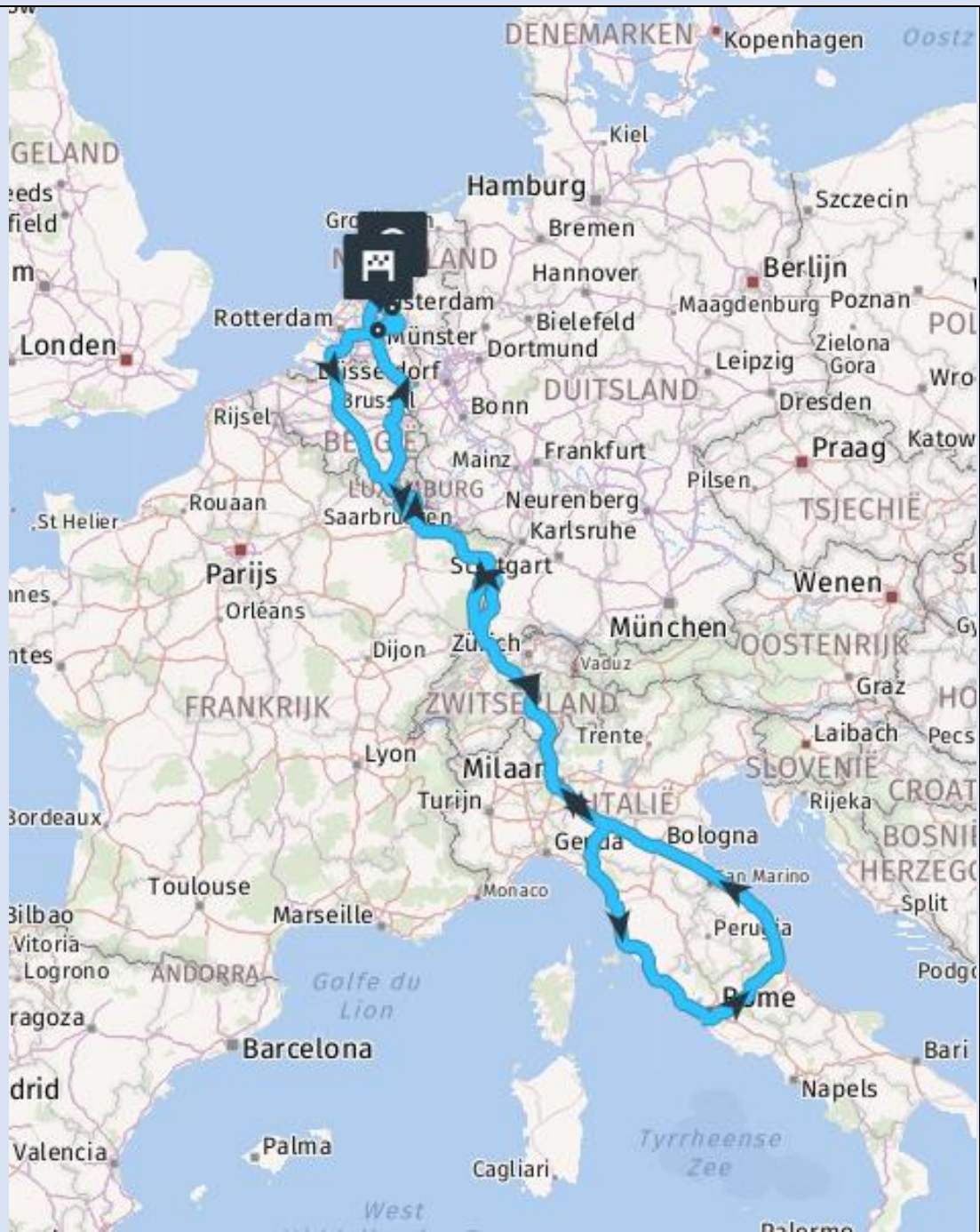
Firma Deij arriveren. Hier moet dan nog best wel even wat gaan gebeuren, oef, lading omzetten, de truck omruilen, Michael gaat de week erop met

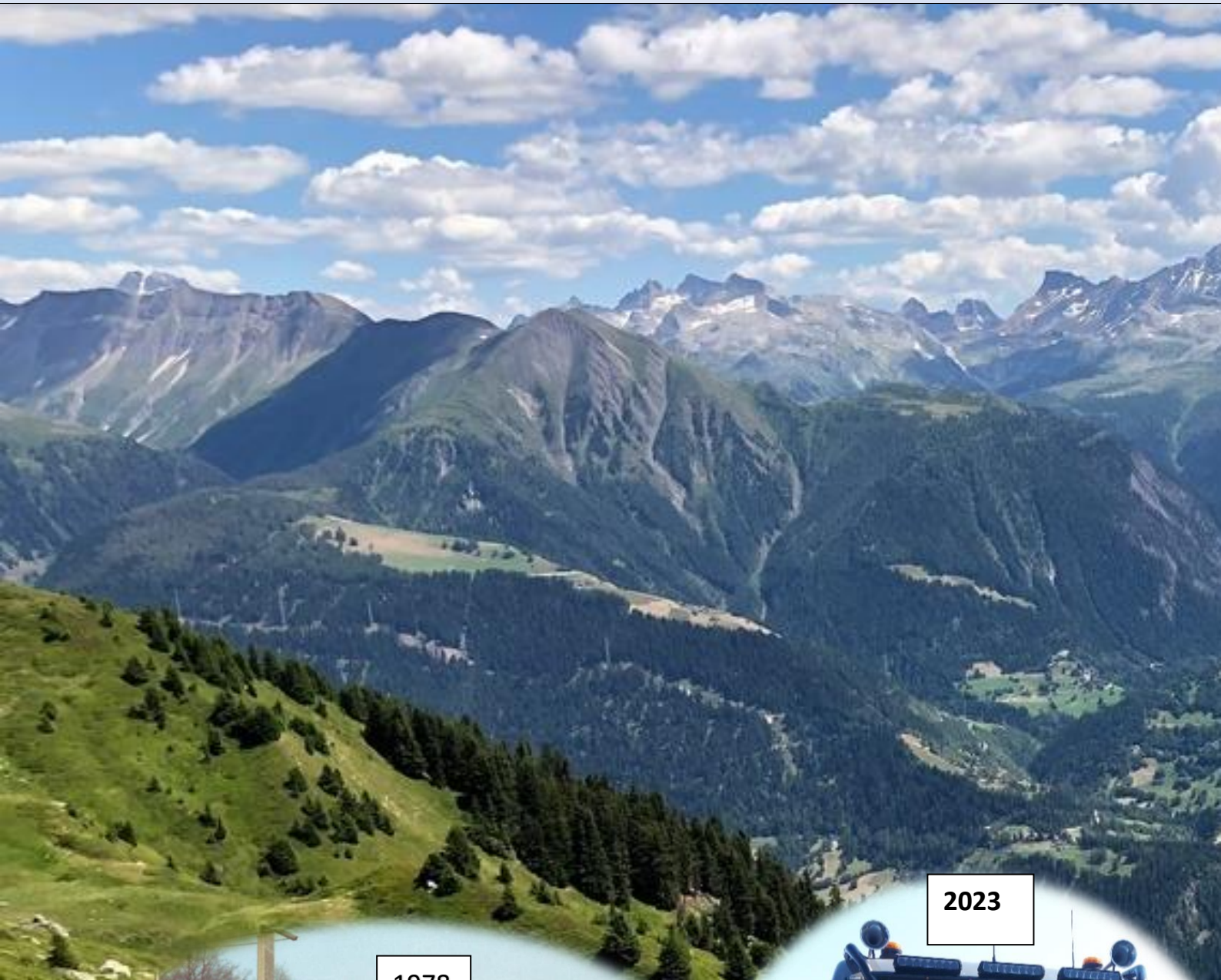
vakantie, een toevallig arriverende collega helpen en dan terug naar Barneveld waar we om 18 uur arriveren.

Conclusie:

Een schitterende rit met een voortreffelijke truck. Door prachtige landen met fantastische uitzichten. Zo met z'n tweeën is het extra genieten, omdat we veel meer diensttijd hadden. Maar ik besef zeker als je solo rijdt dat het allemaal veel kritischer is met de rij- en rusttijd. De rit van ongeveer 3900 Km en de vele toch wel obstakels (tijdverlies) doet een rit zo wel langer maken. Met ongeveer een verbruik van 27 liter op de 100 Km viel me het niet tegen, want de het weer was de hele reis fantastisch. Met Michael al afgesproken dat volgend jaar weer een week Kamphuis gepland zal staan. Al met al veel gezien, geleerd en weer een goeie indruk gekregen van deze prachtige rit.

Frits van Amerongen

2023

1978

